

“La lluita a l'exili”, de Carles Puigdemont

written by Lluís Busquets | 12 d'octubre de 2020

Vaig llegir-me només de sortir, les 383 pàgines del llibre de **Carles Puigdemont** *La lluita a l'exili*, posat sobre el paper com l'anterior, amb els mateixos procediments, encerts i paràmetres, per **Xevi Xirgu**. La crònica més o menys memorialística va des del 2-I-2018 (dotze dies després de les eleccions del 21-D) al 5-II-2020 (quan ja té despatx assignat al Parlament europeu des del 13 del mes anterior i quan fa quatre anys exactes que es troben polític i periodista). He deixat dormir una mica el volum perquè no és un llibre gens amable, malgrat que l'hagi trobat tan lliscant com l'anterior. Val a dir que té un breu pròleg de Xirgu, un epíleg del 130è president de la Generalitat, un apèndix francament imprescindible dels articles escrits per Puigdemont a la premsa estrangera del novembre del 2017 al febrer del 2020, que donen raó de la seva lluita (pàg. 338-371), i els informes de l'advocat **Gonzalo Boye** des del 29-IX-2017 (quan planteja l'estratègia a seguir), passant pels de l'1-XI-17 i el 16-XII-17, que afronten les possibles actuacions de l'Estat i les Ordres Europees de Detenció i Entrega (OEDE), popularment conegudes com extradicions. El llibre presenta al bell mig, com l'anterior, 14 pàgines de fotos testimonials i 18 d'un dietari manuscrit de pròpia mà, entre les pàgines del qual Puigdemont demostra que està dotat per a moltes coses, però no pas per a la poesia.

Com l'anterior, el llibre no té cap índex onomàstic, que es faria molt necessari, i és força més desigual: l'any 2018 ocupa 177 pàgines, el 2019, 120, i el 2020 només 26. El 2018, inaugura la Casa de la República a Waterloo (Bèlgica), (4.400 €/mes), fa normal el fet de comunicar-se digitalment (fins i tot amb la família, que enyora molt), segueix remenant les cireres a Catalunya (li dolen tots els empresonats i es

preocupa de tots els exiliats), té moltes entrevistes internacionals per fer conèixer el problema català... Com en l'anterior actua de polític *malgré lui*, tot i estar-ne ben dotat. Òbviament, la peripècia crucial relatada d'aquell any és el seu empresonament a Neumünster, 16 dies des del dia de Rams (25-III) fins que el Tribunal Regional Superior de Schleswig-Holstein el posa en llibertat sota fiança (una bufetada al jutge **Llarena**). Tot plegat el porta a viure un mes a Berlín i després a traslladar-se al land de Sleswig-Hoplstein esmentat, exactament a Ponnstarf, on a l'estiu hi anirà la família. Allà hi viu la moció de censura contra Rajoy (1-VI) –que va fer un desesperat i desconegut contacte amb Boye–, la presa de possessió del govern Torra l'endemà i una victòria judicial poc coneguda: que el 16-VII Llarena no accepta l'extradició només per malversació, cosa que li fa retirar l'OEDE i permet a Puigdemont de tornar a Waterloo. Ara ja pot presentar el Consell de la República Catalana (30-X) –diferent de la Crida Nacional per la República, que vol que encapçali Jordi Sànchez.

Pel que fa al 2019, metaliteràriament sabem que es va decidir publicar el llibre el 29-I, dolgut per una entrevista de Junqueras a *Le Figaro*. Rere la convocatòria d'eleccions anticipades de **Sánchez** en ser-li rebutjats els pressupostos (15-II), vivim amb ell la crònica de les frustrades eleccions del 28 d'abril (ERC 15 diputats; JxCat 7) i les del 10 de novembre (ERC 13 diputats; JxCat 8) amb el govern final de coalició entre PSOE i UP, amb l'aquiescència d'ERC per la investidura de Pedro Sánchez. Fou investit el 7-I-20 amb el pacte d'anar més enllà de la comissió bilateral Estat-Generaliat amb tres punts ben ressenyats, que el govern no ha complert ni ERC ha exigit: taula de negociació entre els dos governs, mediador i que els acords presos siguin sotmesos a un referèndum a Catalunya. Aquell any acaba amb una altra gran derrota de la magistratura espanyola: Europa acredita Puigdemont i **Toni Comín** com a eurodiputats.

Del 2020 cal recollir la concentració de Perpinyà (29-II), a la qual Boye no el deixa acudir, i el fet d'ocupar l'escó 855 del Parlament Europeu, ben rebuts per **Sassoli**, contra totes les traves de l'Estat espanyol.

El contingut del llibre és fidel al títol. Ara bé, la nota de fons, recursiva aquí i allà, és amarga: amb l'Estat espanyol, que té aliats conscients i inconscients, no s'hi pot confiar, ha enganyat contínuament el govern català per incapacitat de diàleg (només sap sotmetre el contrincant) i Catalunya només se'n sortirà si s'hi confronta. S'han provat totes les altres vies. Només ens deixen oberta la de la confrontació. Hi queden malament el rei (que continua amb el discurs de l'"A por ellos!", p. 296), i darrere seu els manaies de Planeta i del grup Godó (alguns periodistes amb nom i cognom com **Puigverd** o **Juliana**), ERC (Junqueras, **Torrent, Sol**), el cardenal **Omella, Iceta, Borrell, Tajani, Duran Lleida, Nart**, la CUP i vells companys de camí (**Pascal, Campuzano, Xuclà...**).

Val a dir que algunes qüestions es deixen al calaix, altres es toquen de biaix (a la pàg. 227 s'insinuen les dues reunions que Puigdemont va mantenir amb Trapero i la cúpula dels Mossos d'Esquadra, obviades inexplicablement en el primer volum i ara de nou no explicades al detall) i altres queden a l'aire. Què hauria passat si tot el govern hagués anat a l'exili? Haurien pogut fer més feina? Haurien deixat l'Estat sense possibilitat de revenja? Potser l'amargor del llibre li prové de l'exigència de sinceritat. Puigdemont admet sense embuts que «no declarar la independència el 10 d'octubre va ser un error» (pàg. 333). I planteja un futur de lluita ple d'incògnites: «Dono el suplicatori per perdut..., però continuarem sent eurodiputats i hi haurà un jutge belga que haurà de decidir si l'euroordre contra nosaltres es torna a reactivar o no. I decidirà si ens ha d'extradir o no.» Si ho fa només per malversació (que no implica pena de presó), serà una victòria i s'haurà posat les costures de la Magistratura espanyola al límit (i més renys que li cauran d'Europa quan es resolguin

tots els recursos!). L'amnistia seria una bona i intel·ligent alternativa perquè no li caigui la cara de vergonya ni al govern ni a l'alta magistratura de l'Estat espanyol. Però, *stultorum infinitus est numerus*.